

Sy-li spěwał,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželať
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđzelske lopjeno. ↲

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Ssmolerjez knihicziščezetni w Budnichinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

20. njeđzela wo swjatej Trojizy.

Gul. 13, 6—9.

Wot džěczatstwa ƙem je tebi tuto Snjesowe pschirunanje wo njeplódnym figowzu suate, ale ƙy ƙebi tež hižom ponihłit, kak hušto ƙy tajnemu njeđzafownemu sčtomej podobny? Sbožni ƙu czi, kiž Bože ƙłowo ƙłyscha a tožame wobarnuja a pschinjeƙu plody w ježerpliwosězi.

1. Pruhuj, kak wjele ƙy sčomdžit!

„Jedny cžłowjeť mějesche figowny sčtom, kiž běšche w jeho winizy sčezěpjemy.“ Do winizy wschať woprawdže figowz nje- ƙłuscha; ale runje w tym wopokasa ƙo tola wulka lubosć tam- neho ƙnješa k temu figowzej, so bē jemu tamle městacžto pschi- polasať, hdžež běšche najplódnischa wola, hdžež winizarjo ƙo na najšwěrnischo wo njón starachu, hdžež jón wyšoke murje na najlěpje psched hrosnymi wěstikami a paduchami sakitowachu. Wložemy ƙo džiwacž, so ƙnješ bohate plody wot tuteho sčtoma docžafowasche, so nadžijow-pokny pschindže, je ƙwojimi forbami plody domłhowacž? Ale wón plody pytasche a nicžo njenamaka. Haj, my rošymimy jeho sčoržbu: „ja ƙym tsi lěta pschitłhadžal a na tym figowzu plody pytať a nješym nicžo namakať.“

A nětko hlaj: Bóh luby Snjes je tebe stworiť, so by figowz byť, sčtom, kiž ma žiwe mozy w ƙebi a plody pschinješy. Sajku lubosć je tež tebi w žyłym twójim žiwjenju wopokasať! Je tebe do ƙwojeje winizy postajit: w sčesecžijanskim domje je tebi pola pobožneju staršcheju narosć dať, je tebi městacžto we ƙwojej zyrkwi pschipołasať, hdžež móžesč jeho ƙłowo ƙłyschecž a jeho sakramentaj wužitwacž, — a sčto mohł murjez, kak wjele ƙu jeho winizarjo, nan a macž, wuczerjo, duschowpastyrjo a psche-

cželjo w jeho ƙłuzbje ja tvojju dušchu džěłali? Šak mohla ƙo Snjesowa lubosć hišcheže bóle ja tebe staracž?

Tež k tebi wón pschistupi a plody pyta. Hižom k pacžerškemu džěježu wón pschindže a ƙo prascha: „hdže ƙu plody twojeho džě- cžatstwa?“ Kóždy wječor, kóždy narodny džeń, kóžde nowe lěto, kóždy ras, hdž k Božemu bliđu stupiš, je tať-riež žnjowny cžaj pola tebe, hdžež cžze Bóh plody pola tebe namakač. Ale nje- widži wón tež potom hušto jeno prošne hałošy, blyšchězate sčezě- nje? Šelto dnjow a hodžinow ƙwojeho žiwjenja nješy tola prawje a šwěrnje wužiwať, ƙy lěni a njeđzafowny, njespokojny a njewěrný, njeđzblimny a njepošłuschny byť! O pruhuj ƙo, kak wjele ƙy sčomdžit! A

2. Bósnaj, sčto ƙy sa ƙłuzit!

Tsi lěta dolho běšche figowz takle wubjernu wolu a wsčitke wužitki winizy a šwěrnju lubosć winizarjow wužiwať ani žaných plodow njepschinješł; sčto by ty s nim cžiniť? Dyrbjesche wón hišcheže dale winowym pjeńkam ƙłouzo a rum rubicž? Ně, žyle prawje ƙudži ƙnješ: „porubaj jón, sčto wón semju sadžewa?“

Wój cžitarjo, njeje tež tebi, jaťo by Bóh tón Snjes šrudny psched tobu štať: „lěta dolho hižom na plody pola tebe cžakam a njemóžu žaných namakač.“ Mohł ty ƙo džiwacž, hdž by ƙo k ƙwojemu winizarzej wobrocžit a kasať: „porubaj jón, sčto wón semju sadžewa?“ Hlaj, hišcheže we ƙwojim pomokanju stejisč a ƙo stroweho a cžerštweho cžěla a ducha wjełišč, ale město džafowanja a ƙwalenja ƙłyschi tón Snjes jeno morfotanje a njespokojne žafosčenje; — njemóže kóždu hodžinu rěčacž: „po- rubaj tuteho njespokojneho, sčto wón semju sadžewa?“ Hišcheže mašch tnych ƙwojich a ƙwošbu, ale město teho, so by w twójim domje prawa lubosć a prawy mēr ƙnježit, njespschestanje hara

a swada -- nemože kóždy džen wo tajim nanje, wo tajkej maczeri rěfacz: „porubaj tuteho blasneho, shto wón semju sadžewa?“ Hiščeže su kubia, samoženje a pjenjesy w twojich rukach a móžejch je wudawacž, kaž so tebi spodoba, ale ty myšlisch jeno na řebje řameho, njeřtarasch so nihdy wo řhudych, w miřach a řhorosćach řtejazych řobucžlowjekow; mohł ty so džiwwacž, by-li tón řnjeř prajil: „porubaj tuteho řkupeho a nařbrabneho cžlowjeka, shto wón semju sadžewa?“ A shto je najwjetřcha hnada: hiščeže móžejch Bože řlowo řřlyšecž, hiščeže požohnowanje jeho řakramentow wužiwwacž, ale wřcho je pola tebe podarmo a řadny wužiřł tajkeje hnady so w twojim řiwenju njeřpofaže; — praj, je njeřprawdořecž, hdyž potom řeka: „porubaj jeho, řiž je takle wřcheje hnady a lubořecze njeřhódnny, shto wón semju sadžewa?“

A tola móže teč hiščeže pomhane byč. Tehodla

3. Ředžbu j, shto móže cži pomhacž!

Řižo je řnjeř řřchifasal: „porubaj jón!“, dha hiščeže řmilny winizar řa řigow řastupuje: „řnježe, wostaj jón hiščeže to řeto, hacž jón wopřopam a pohnoj, hdy by wón cžyřł pľody řřchinyřecž; je-li so njeřřchinyře, dha potom jón porubam!“

O ty hnady a řmilny winizarjo, mój řbóžniko a Wu-možniko, řak řerje tola ř nami mēniřch! Wulki wyschřchi mēřch-niko, tebi je řel nařcheje řlabořecze! Řak někotry lud a dom by řižo řřubjeny do wřcheje wēcžnořecze był, njeby ty we řwojeje njeřwureřniweje lubořeci řa njón prořyřł: „Řnježe, wostaj jón hiščeže to řeto!“ — Řeno hiščeže jene řeto, řróřki cžañ, ale tola hiščeže dořpofuje dořecž cžañ, w kotrymž cžze twój řbóžnik dželacž a řo prořowacž wo twuju duřchu; cžze ju wobřopacž, shtož wřchaf husto dořecž cželneho cžlowjeka boli, a je řiwymy mozami řwojeho řlowa ju pohnojecž, hacž nochyřla tola hiščeže pľody wēry a lubořecze řřchinyřecž. Řeno hiščeže jene řeto, — řaj, wēřch dha ty, mój řřhecželo, ř řyřla, hacž twój hnady cžañ hiščeže řak dořho řraje? Řak bōřř budže teč tutón twój hnady cžañ nimo, tehodla ředžbu j, shto móže cži pomhacž, wuřup řebi řwēru cžañ, řo njeby jemu řak podarmo řařecž! Řaj řo řwoje-mu njeřbeřřemu winizarjeje wobnowiecž, řo mohł ty junu řako pľodny řigow řobate a dobre pľody na wēcžnych řujach řwojemu Bohu řřchinyřecž.

S nicžim njeřžu hnadu dořtacž

Řřched Bohom hacž ř Jeřuřom;

Řřchi nim budu wēcžnje wostacž,

Wón mi pomha ř cžerřjenjom;

Ty řy wřchaf tu najwřřchřchu prawdořecž mi dořyřł,

Hdyž na řřchizu we řmiřecži řa nje řy pobyřł;

Řak řuřnju tej řbóžnořecze wobľekł nje řy,

We řotrejž my ř řbóžnořeci hotowi řmy.

Řamjeř.

Lutherowi pomozniřy.

I.

Wopominajo řkuff nařcheho reformatoro Lutheru nochzemy řabyč tych mužow, kotřiž ř Lutherom řobuřřkuffowachu na tutym wulkim řkuffu reformazije, tych řobuřreformatorow. Řuž dnyřba woni tu ř najmjeřřcha ř řróřka wopominjeni byč, řo bychu řóždenu řich mjena, je wuřřřchawřchi abo cžitawřchi po tutym cžañu řnate a lube byře.

Řwinglija a Řalwina, řeju reformatorow je řřwizy, tu jenož dženřa mjenujemy, dořelž řtaj wonaj pōdla reformatoro Lutheru řamaj ř reformatoromaj a duč tak nič pomozniřy a řobuřreformatorojo Lutherowi.

Řjeř tutymy je řak něřko tón přeni a wřřchēm řerje řnaty řilip Melanchthon, Lutherowy wuřřozy wucženy řřhecžel a pomoznik. Luthera a Melanchthona mjenujemy ř řróřka nařcheju reformatorow“, a to ř polnym prawom; řřchetož po Lutheru je Melanchthon tón reformator nařcheje ewangeliřko-lutherřkeje řyřk-wje. Řuž cžze „Řomhaj Bōh“ řa 22. njeřželu po řřwj. Řrojizy wōřebje a wobřřchēniřcho na njeho řpominacž.

Řjenowawřchi Luthera a Melanchthona je řak něřotryřkuli řižo řwoje wjedženje wo reformatorach domucžerřak. A cži, řiž praja, řo řo nařch lud řřche mařo řajimuje řa reformaziju a jeje řjekow, nimaja řak njeřprawje, řaž bychu to mēč dnyřbjeli. Řchto je teho wina? Wōjna? Wōjna je řwojim wojowanjom, je řwojimi řjekami dnyřbjala nam runje reformaziju a jeje řjekow lubnych a řnatyh řčiničž! Řchto řewaf toho wina? řřnadž řiwtořecž? řřnadž njeřdōřřymjenje teho wulkeho cžañu řřched 400 řetami? —

Hdyž Luthera mjenuješch prořetu reformazije a Melanch-wal. Wostawřchi tam, řkuffowajřche ř Melanchthonom a druhimi thona jeje prořeřora, dnyřbiřch mjenowacž řa jeje řararja řana Bugenhagena, teho dořtora ř Bōmorřkeje, tohodla teč „Dořtor Pomeranus“ mjenowaný. řa reformaziju bu wón, hacž runje bē teč ř mēřchnikom, řřches Lutherowu řniřu: „Wo babilouřřkej řatbje teje řyřk-wje“ ř řeta 1520 dořyřł, byřwajo řa uju řnuteřknje řižo řřchitowaný. W řecze 1521 řřchidže wón do Witten-berga, njeřadenēdže řak Luthera, kotřyž bē do Wormřa wotpucžowal. Wostawřchi tam, řkuffowajřche ř Melanchthonom a ř dru-himi řa reformaziju a bu řižo tehdy, njech teč ř dalōka, ř Luthe-romiřwajřany. Wojowanřchi ř Lutherom řřhecžiwu njeřmēřnym ducham we Wittenburgu bu wón 1522 ř řararjom tam řřchi řřuřřř-tru.řlićřřnyřa řiv řtūřki řřž ybi. řg-řewj řřen.řřřř řyřk-wi řřwj. Řarije; w řamřnyřm řecze řo teč wōženi, byřwajo řak ředny ř tych přeniřch wōženiřnyřch ewangeliřkich duchownyřch. 36 řet dořho řařtawajřche wón je wřcheje mozū a řwēru řwoje řarřke mēřto a to ř wulkim řobnowanjom. řa to řwēdēči to, řo dořta wjaž hacž juntōcž cžestne powařanje na druge mēřtna, a řo wjaž řróč wucžecze, řo by w druhich řrajach reformazije řyřk-wiřřke řiwjenje řarjadowal, řak w Braunřchwigu, řambuřu a druhdže w polnōžnej Řēniřkej; wón bu řak řječ ř řararjom řyřeje ewangeliřkeje řyřk-wje w polnōžnej Řēniřkej. 1537 bu wón řamo do Denemarķa řwolany, hdyž 5 řet řako reformator řkuffowajřche. Wón je řo řřchede wřchē wo řnuteřkowne a řwonřkowne řarjadowanje řyřk-wjow w tych jenwřliwyřch řrajach řtaral a řřches to řyřk-wi řiwjenje ewangeliřkich wōřadow dořny řakōřł polořil; wón prořowajřche řo wo dořnyřch duchownyřch, wo řchule a wo to, řo bychu řo teč wōřadni pōdla duchownyřch na řyřk-wiřřřim řiwjenje wobdželili, wōřebje řřchi řyřk-wiřnyřm řařtaranju řhudych, — něřchto, řchtož hiščeže něřkole řak něřotrej wōřadže pobrachuje. — Wón je teč, řo by ewangeliřku řyřkej řřchlyřnal, husto dořecž řyřkej ř řrajnej wřřchnořecžu řjednocžil, a řak to dořonjal, řchtož nařch cžañ řařo wotřtroniecž řyřta, hdyž na to dželā, řo by řo řyřkej a řrajna wřřchnořecž dželila. 1536 bu wón ř general řuperinten-dentom řurřakřkeje řyřk-wje, kotřuž wón wot řeta 1542 wjažy njeřwopuřřecži. Řak je wón ř polnym prawom „řarar reformazije“ mjenowaný.

Luthrowa řmiřecž 18. řebnuara 1546 řrudži jeho řřubōfo. 22. řebnuara džeřžřřche wón, řyřřy řonjo, řwojemu řřhecželeje Lutherēje, kotřyž bē řebi jeho řako řararja a duřchownařřyřja, wuřřōfo wařil, cželnu řecž. Řchtož Luther nič, to dnyřbjēřche Bugenhagen dočřakacž: „řchmalkaldyřku wōjnu“, tu přenju wōjnu dla ewangeliřkeje wēry. Řeč w njeje wōřta wón řwojeje řarje w Wittenburgu njech teč bu to mēřto wobľehnjene, řwēřny. řeho řiwjenje wjecžor bu cžerři; bē řhorowaty a wo-

šlepi na jene wóczko. Jato wjazy přédowacž njemóžeiche, kłodžeciche džen wote dnja do Božeho domu, so by so ja šwoju wóšadu modlił. Džen 20. haprleje 1558 wuřny 73 lět starý šbóžnje we šwojej wěrje a bu w jeho žyrkwi we Wittenbergu pohrjebany.

Jan Bugenhagen, tón „šaraš reformazyje“, bě šebi ja heřko šczynił to lažanske šlowo, kotrež po šerbšku něhdže tak rěka: „Šnajesch-li Jesuša prawje, je to došč, njewěsch-li nicžeho dale; njesnajesch-li Jesuša, njeje nicžeho hódne, šchtožtuli hewał wěsch!“

Šawěšče ewangelške šlowo to, a ewangelški to muž, kiž jo wuřnawa! Duž hódny tón muž a hódne to šlowo, so ewangelšy wěrjazy wopomnja woběju, šwjecžo jubilej reformazyje, kotrejež šaraš wón bě.

Se Šerbow, ja Šerbow.

Ššerbška šlowona předarška konferenza wotměwašche šchtwórtk 11. oktobra šwoju lětušču našymštu šhromadžšjuu i wažnyu wuřadženjemi pod wuřtožnym wóžženjom jeje pšchedšydy, knjeja šarašja lie. theol. Wrošaka-Šrodžšichžanskeho.

Knjes pšchedšyda šhromadžšjuu i modlitwu wotewriwšči powita šobuřtawu, šo jim džakujšo, so šu w nahladnej ličbje šo šeschli, pšchede wšchēm pak přeni króč špšchitoměho knjeja šarškeho wšwara Dobružkeho-Šudyšchinskkeho, jemu Bože žohnowanje pšchejo ja jeho škutkowanje a špomina dale na rjany šwojedžen ja šnucškwone mišjonštwó we Šoršchizach, na krašnej přédowani šwjedženškej předaršow a bohatty wuřošch kollekty. Knjes šaraš Wrošak-Šetlicžanski wššewi, so budže šo we Šetlicžach, da-li Bóh, lětša hišchče bibliški šwjedžen šwjecžič.

Šo namjeczšo k. pšchedšydy konferenza wobšantny, žyrkwine šwjedženje ja škutki Božeho kraleštwó w pšchichodnym lěče (hdy a w kotrych wořadach maju šo šwjecžič), džensša hišchče niz poštajič.

Šudžšewje podpjeranjow njebo šarašja Šakubowych legatow běšche dalschi dypš dženskeho porjada. Šacž do 10. měrza 1918 ma šo k. pšchedšydy wššewiž ličba 1. wšchitkich pacžeršškich džecži, 2. šerbškich pacžeršškich džecži a 3. tych džecži, kiž hawpšchtuki šerbšy najšepje móža.

Knjes šaraš Wlateš rošprawjuje wo praščenju: kaš móža šo jednótlive wořady po wójnje k žiwšchemu šobuřkutkowanju na mišjonštwó džele woczahnyč, po pšchednošchtu tajneho žyrkwineho radžičšela kšěžora, špominajo na mišjonške dny, mišjonšku organizaciju, wořebite mišjonške dželo a na mišjonškich pomoznikow a šo nadžijejo, so po wójnje škutk šwj. mišjonštwó hladažy dopředka póridže. We debacžšo k. pšchedšyda na to poškasuje, so je ja nař praščenje organizacije najwažnišche t. r. hacž chžemy po namjeczšo horjekach mjenowaného pšchednošchta našche šerbške mišjonške towarštwó do někotrych mjeršchich towarštwow (šnano 6 wořadow šwopšchimowazych) rošwjasacž. Wón mēni, so by šo to wobžarowacž dyrbjašo, pšchetož našche šerbške mišjonške towarštwó i wulšim žohnowanjom a wuřpěchom škutkuje. Konferenza temu pšchibšžuje.

Šrovinžialnemu towarštwu ja šnucškwone mišjonštwó šo měšo lětneho pšchinoschka po namjeczšo k. pšchedšydy jubilejny dar 100 hršwnow pšchšwoli. Šotom wo šwjedženju reformazyškeho jubileja rěčachny. Wšchelazy knježa wo wobšantnjenjach žyrkwinych přjóđštejicžerštwow w nastupanju tuteho jubileja rošprawjachu. Dla wójnny wjetšche šwonškwone šwojacžnošče móžne njeřbu a šo šamo wot šo šakajaju. W tym bēchu wšchitžy pšches jene. Čžim bóle pak chžemy tutón 400lětny jubilej reformazyje šwjecžič niz jenož jašo šwjedžen dopomnje-

čža na reformatorow a jich škutk, ale jašo šwjedžen, kiž žiwje nam do wutroby jašchčžepi to šlowo: „čžinčže po jich wěrje!“

Knjes redaktor „Šomhaj Bóh“, šaraš Wyržacž, prošy, so by šo šoburedaktor wuřwolił, kiž by jemu jeho dželo trochu pošlōžil. Konferenza wuřwoli duchowného Wrošaka-Šupjanskeho ja šoburedaktora.

A reformazyštemu šwjedženju ma šo šwjedženške čžišlo, rje- nje i wobrašami wuhotowane, wudacž, kotrež budže 5 pj. pla- čžič.

Dóschka je petizija dla pšchemēnjenja Šužškeho žyrkwineho šarjadowanja. Konferenzy je tuta petizija hižo šnata.

Knjes šaraš Šarjent jašo pšchedšyda šerbškeho lutherškeho knihowného towarštwó, wššewi, so reformazyška knižka lětša hišchče wulhadža (najškerje šapocžatk dezembra) a ja lětny pšchinosch (1 hršwnu) šobuřstawam šo wudželi, prošy pak tež wo pilne roššchējenje tuteje rjaneje knižki.

Bibliški puežnik šo ja lětny pšchinosch dacž njemóže, ale dyrbi šo pšchedawacž. Šeho šestajenje je knjes šaraš Wrošak-Šetlicžanski dobročžiwje na šo wšak.

Knjes šaraš Káda rěči wo lěkarškim mišjonštwó towarštwóje wo pšchilubjene pšchinoschki proššo a tež na to dopomni, so maju šo mišjonške dny jemu hacž do 10. dezembra wotedacž.

Na šonzu našchich wuřadžowanjow knjes šaraš em. Urban we dlěšch rěči jaštožnišch bratrow naležnje poprořy, so bychu pomhali jeho knižku „Wo šwobodže šchewšžana“ roššchējecž.

Šo ššchodžinišchich wažnych wuřadžowanjach šo konferenza ššoneži. Bóh da!, so bychu našche wuřadžowanja bjes škoda njebyše ja twar Božeho kraleštwó w našchich šerbškich wořadach!

Ša „Šubilejny šwjedžen reformazyje“ hotuje šo něšle kōždy ewangelško-lutherški. Tež našche njedželške šopjenko „Šomhaj Bóh“, kaš je hacž dotal šo prošowalo, pšchihotowacž druhich ja tutón wulki dženi našchewe ewangelško-lutherške žyrkwje, šo šamo pšchihotuje, so by šwjedžen reformazyje w šwjedženškej draščže derje wuhotowane pēnne šobu šwjecžič móšlo. Pšchichodne čžišlo, čžišlo 43, wuřdže jašo jubilejne čžišlo, wēnowane našchemu wulšemu reformatorej Dr. M. Lutherej a jeho wulšemu škutkej teje reformazyje, šapocžaneje pšched 400 lětami. Tuto 43. čžišlo budže, dofelž njemóžemy ja 31. dženi oktobra wobštejnoščow dla wořebite šopjenko wuřošlacž, 8 štron wulke a pšchiješe šlowa a wobrašy. A pšchede wšchēm: wono nochze jenož k tym do domu pšchincž, kotšiz bēchu hacž dotal jeho šwērni pšchecželšo a čžitarjo, ně, wono by rad na tutym dnju do kōždeho šerbškeho domu šastupilo a wšchudžom tutón wořebny a wořebity dženi šobu šwjecžičo rjenje a pēnne, šo i dobom nadžijejo, so bychu potom tu abo tam, hđžež wono něšle hišchče njedželški porjadny hōšč njeje, prajili: „Na šašowidženje!“ tak so by wono porjadnje šašo pšchihadžecž šmēšo njedželu wot njedžele šrowicž i lubym šerbškim pobožnym poštrómom: „Šomhaj Bóh!“

Šle niz jeno k lubym Ššerbam w domštnje chže našche šopjenko tak pšchincž, na šwjedženškim dnju, ně, tež k wšchēm lubym šynam šerbškeho luda, kotšiz we wóřštu, njech nutška w kraju, njech wonkach w dalokojščach bitwišchčow šastawajo wořebnu šlužbu wóžnowkrajnych šchitowarjow, by wono rad pšchilečžalo a jim wuhotowalo reformazyški šwjedžen, njech by to něš bylo w polu abo w šašarmach abo w lazaretach.

Šo by našchemu šopjenku pak to wšcho móžno bylo, prošy wono, so bychu šo wo to poštarali wšchitžy, kiž maju lubo našch lud a našche šopjenko. Pšchede wšchēm šu i tutym proščeni wšchitžy knježa duchowni, so bychu, jeli so to hišchče nješčinichu, hnydom škasali, šelšož čžiššlow jubilejneho šopjenka — wšche

porjadnje pschihadžaznych — chzylu mječ, a to pak pola redaktorow hacž do 22. oktobra, pak pola knjeja Šmolerja hacž do 23. oktobra nanajposdžijcho! —

Redakcija njeđzelskeho łopjena „Pomhaj Bóh“ je šo, kaž móžesch s rošprawy wo šerbiskej předariskej konferenzy spójuacž, pscheměnila. Bywajo jenož šam w redakciji, složich tuto jasťojnstwo. Dostawšchi pak šoburedaktora w k. fararju Mróšaku-Lupjanskim a pschilubjenje šobudžělanja konferenzy, bywam s nowa se samolwitym redaktorom našeho njeđzelskeho łopjena „Pomhaj Bóh“. Chzemoj wobaj, šoburedaktor a ja, šwoje džěło jasťawacž tak derje hacž to wójnske wobštejnosće a džěła dowola, šo bychmoj s nim šlužiwj Bohu k cžěcži a Ššerbam k wužitku. Duž pak tež prošymoj, šo bychu našemu „Pomhaj Bóh“ domy a wutrobny wotewrjene byle a namaj šo šašo dostalo to dobre šerbiske postrowjenje: „Wjeršchny pomhaj!“

W Nosaćizach džěni 17. oktobra 1917. W yrgacž, f.,
(Kostiz, Post Lautiz.) samolwity redaktor.

— S cžafom do reformazijskeho jubileja nětko pschyna — pol šta stronow wobšahujza — knižka docžičežana bóršy (po knihiwjasarjowym budžělanju) šo našim ewangeliskim Ššerbam jako dopomnjeńka podawa. — Došacž je psches knj. wofadnych duchownych abo tež doc Šmolerjez knihownych kłamach w Budyšchinje.

Mapišmo jeje na wobwalzy je tole:

Wo šwobodže kšěscžana.

D. Marcžina Lutherowy 3. reformatorški špiš abo rošklad s lěta 1520, ššerbščežil a — s pschewodom 12 duchownych kšěrsluškow s rošklada šauecho a po Lutherowych hložach šestajanych — k 400 lětnemu reformazijskemu jubileju

wudal far. em. M. Urban w Šhróštwje.

Placžisna 50 pjenježlow.

W nutškach na 3. stronje jako hešło — s grichiskimi šłowami a pišnikami — tež hiščeže to hrono šteji:

„Prawy budže s wěry žiwj!“ — (Šabak. 2, 4b)

W Budyšchinje, 1917. — S nakładom wudawarja. —

Cžičežal Marfo Šmoleč.

S prózu, pilnosću a fedžbnosću njeje šo pschi šhotowjenju knižki ščědrišo, šo by — kaž w „Pšchedšłowje“ mješ druhim rěka — naše šerbiske nabožne ewangeliske pišmowstwo s trěbnej knižku kšmanj a njemyluj špiš dostawšchi šo wobohacžiko.“ —

Duž, lubi šwěrnj Ššerbja, štari a mlóđzi, nětko a dale jenak (póđla „Špěwarškich“, katechisma a podobnych nabožnych špišow) „knižku lubje witajo“ ju pilnje cžitaječe a s njeje šohnowanje dostawaječe, „hdž a dofelž wschaf w njej nuž Boži a nurjadny duchowny wčěč a rjek a reformator abo wobnowječ Božeje D. M. Luther „žyke kšěscžanskje žiwjenje“, kaž ju šam mjenuje, s jadriwej a jasnej rěcžu tak s krotka, jadriwej a s natwarnym wotmachom roškladuje!“ —

Šaj, šawěrnje „Prawy budže s wěry žiwj!“ — to wschemu ludu runje tež něcžiškeho našeho cžafa šo wobšebje a pschezo šašo pschewołaj a přěduj! Bóh Wjeršchny a Wšchomóžny naš w našich dnjach — nětk hižo na 4. lěto — wschaf móžnje došć štorka a wubudžuje. Duž tola runje pschi 400 lětnym reformazijskim jubileju a jenak dale na Luthera, „prošetu němškeho luda“ a s dobom tak našeho tež šerbiskeho ludžika, pěkne a šwěru fedžbujo nutrnje pošluchajmy, dofelž „Bože šłowo a — po nim — Lutherowa wucžba nišdy njesahinje!“ — Abó kaž kral mješ profetami Božimi, Šesajaš (8, 20 šč.), tak jasne a dorajnje rěcži (jeho rěcž žyle po šłowje ššerbščežena ma šo takle): „Wofakonju a šwěd-

cženju“, abo: „Wróčžo k šafonje a šwědčenju! Njebudža-li prajicž, kaž tuto šłowo šboža, — šerjom rańšich (abo „jutrnej hwešdy“ — 2. list Pětra 1, 19—) woni njejměju!“ A „to je šawěčeže wěrnj!“ —

Šehodla rěka a placž jenak ša wschě cžafy, wschitke narody a ludy: „Šesuj Šhrystuš je wčžera a džěňka a tónšamy, kiž wón je, budže tež do wěcžnosće“ (Šebr. 13, 8)! — Duž ty, „Šhrie, Šhrjšeče! pschińđ k nam na jěšorje“ a morju w ropocze wójnskim w tu šhwilu rošnjemdrjenych ludow žykeho šwěta! Ty šy „puč, wěrnosć a žiwjenje (Jan. 14, 6), a tvoje šłowo Bože wostanje wěcžnje“ (Mat. 24, 35; Łuf. 21, 33)! — Šehodla „Šaj, šbožni šu cži, kiž Bože šłowo šlyšcha, a tošame wobarmju“ (Łuf. 11, 28) a „šakhowaju jo wěpěknej a došbrej wutrobje a pschinješnu plody we ščěčpliwosći“ (Łuf. 8, 15)! — „Nam wewě, šnječe, wutrobu, šo šłowu město damy!“ — A „Šđerž šwoje šłowo cžište nam, šo by nam šwěza bylo na wujšim pučžu k njebešam“, a nam kaž mana tyšo! — Naš w šwědčenju ty pošyluj a mišoščiwje pschewodže do „šerbštwja šwjatych w šwětle“ (Škol. 1, 1p)! —

M. U.

Myšlicžka.

„Wótzny kraj, šwjaty raj! Duž ša njón wschitko daj!“ — Šehodla to šebi hake pschewšlujekch, šchto by daš a šchto niž, šchto by najpřědy daš a šchto napošled? —

Lutherowe šłowa.

78.

Pšilnemu, pobožnemu wucžerje abo mišchtrej abo šowuž hewaf, kiž hólcžata šwěru wocžehnje a wucži, šo to nišdy ženje šarumacž a se žanym pjenješom šaplacžicž njemóže.

79.

Chzemy džěcži wocžahnyčž, dha dšrbimj tež s nimi džěcži byčž.

80.

Štarškej šebi helu lóže šašlužicž njemóžetaj, hacž hdž šwoje šamšne džěcži we šwojim domje šłomđžitaj.

81.

Tak dšrbišch kšostacž, šo je jabluko pschi přucže.

82.

Šudžba (mušika) je najšěpsche wofšchewjenje šrudneho cžłowjeka, psches cžož šo wutroba špokoji, womłóđzi a wocžerstwi.

83.

Tu njemóže byčž myšl ška,
Šhdž towaršchojo špěwaja;
Tu njeje hida, šwar a hněw,
To s wutrobny přecž wošnje špěw;
Tež šawisć, škuposć, štarosć wšchu
Špěw šacžeri se šrudobu.

J. K.

Zamolwity redaktor: faraj W yrgac w Nosaćicach.

Soburedaktor: faraj Mrózak we Łupoji.

Čišćer a nakładnik: M. Šmoleč.